

Número 95

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

GENER / MARÇ 1978

casal

SOCIETAT D'ESBARJO I CULTURA

La Principal

El Carnaval d'enguany ha sigut un vertader èxit. La fotografia central és prou eloqüent de la insuficiència del nostre gran saló.

Destáquese
de los
DEMAS

Luzca una joya
de

JOYERÍA - RELOJERÍA

Guillermo

San Juan, 6
VILAFRANCA
Gral. Sanjurjo, 26
CALAFELL

Muebles GUARDIET

Cort 28 - Teléfono 892 18 43
VILAFRANCA DEL PENEDES

Compre o no compre ¡VISÍTENOS!

Vea nuestras CINCO PLANTAS DE EXPOSICIÓN

i continua l'auca... « Qui vol comprar bo i baratet, ha d'anar a CAL GUARDIET »

Electrodomésticos **GUARDIET**

DISTRIBUIDOR

San Juan, 5

Teléfono 892 05 65

PHILIPS

K9-PHILIPS, el mejor TV COLOR de Europa

Vea la sensacional OFERTA de lavadoras automáticas

SERVICIO OFICIAL

ivespino

El ciclomotor distinto

GILERA

El nuevo ciclomotor

"CASAL"

Sociedad de Recreo y Cultura

La Principal

Il Epoca - Número 95

GENER - FEBRER
MARÇ 1978

EL CASAL RECUPERA EL SEU CARNAVAL

Al llarg de las 5 setmanes de carnaval ens hem pogut adonar com la nostra Societat no és una societat caduca sinó al contrari, és una Societat florent i amb ganes de tornar als temps més esplendorosos de la seva història.

Però és just i hem de reconèixer que aquest gran desvetllament i aquesta nova saba que actualment rep el nostre arbre social, es deu en gran part a aquest gran grup d'associats que en la seva assistència donen escalf a aquests actes que de bell nou torna a reviure el nostre Casal i del que tots ens en sentim ben orgullosos.

Una mostra contundent de l'entrega dels associats l'hem viscuda en el ball celebrat el passat dia 21, on per causes adverses a la Societat no es va presentar l'orquestra contractada. Això va fer que ens vàgim veure obligats a organitzar, cuita corrents, el ball amb discs, fet aquest que va ser acceptat per tots els associats que emplenaven el local. Ballant i celebrant concursos de vals i d'altres, van donar mostres de grans casalistes.

També cal tenir present que han estat 103 les altes de nous associats en aquest període del Carnaval. Això dóna a comprendre el que hem exposat anteriorment.

Hem de reconèixer, però, que tot té la cara i la creu. La cara ja l'hem comentada. La creu ha estat la quantitat que la Societat ha dedicat als seus socis i familiars: 400.000 ptes. Segurament que algú dirà que ha resultat car recuperar el nostre carnaval, però estem plenament convençuts que ha valgut la pena

Jaume Massanell i Esclasans

ÓRGANOS RECTORES
DEL BOLETÍN «CASAL»

Dando cumplimiento a lo que dispone el Art. 24 de la vigente Ley de Prensa e Imprenta, publicamos los órganos rectores del Boletín.

EDITA: Sociedad de Recreo y Cultura «LA PRINCIPAL»

DIRECTOR: Jaime Massanell Esclasans, Presidente de la Sociedad

REDACTOR JEFE: Ramón Quer Mestre

CUERPO DE REDACCIÓN: Francisco Massana Rubió, José Mª Masachs, Ramona Via de Martínez y Presidentes de las Secciones de la Sociedad «La Principal»

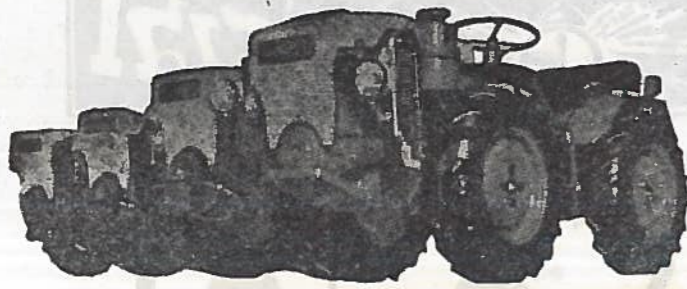
ADMINISTRACIÓN: Secretaría de «La Principal» - Rambla Nuestra Señora, 35
Pasaje Alcover, 3 - Teléfono 892 01 45

IMPRIME: Gráficas ISART - Santa Clara, 45 - Vilafranca - Dep. Legal: B. 32165 - 1968

EMMS S.A.

Avda. Tarragona, 93
Teléfono 892 08 39
VILAFRANCA

Motocultores **PASQUALI**

Concesionario para
VILAFRANCA y COMARCA

y las Zonas de Igualada, Martorell, Molins
de Rei, San Feliu de Llobregat, Calafell,
Vendrell y La Bisbal del Penedés

A. MARCER

Amalia Soler, 33 - Tel. 892 05 53
VILAFRANCA

CALIDAD

a SU

JUSTO PRECIO

en

MUEBLES

morató

EL

ESTABLECIMIENTO

DE LA

AVENIDA TARRAGONA

Relojería **TARRIDA**

Surtido de Relojes

Taller propio de reparaciones

Calle Norte, 47
VILAFRANCA DEL PENEDES

PREPARE CON ANTELACION
SU VIAJE DE **VACACIONES**
O SU VIAJE DE **BODA**

Infórmese en

VIAJES ABELUX, S.A.

Plaza Generalísimo, 1 - Tel. 892 02 77
VILAFRANCA DEL PENEDES

José A. Nogués

JOYERO - RELOJERO

les ofrece un extenso surtido en
RELOJES PARED - SOBREMESA - ANTESALA

VENTAS EXPOSICIÓN
Cort, 30 Tel. 892 19 38 San Bernardo, 17
VILAFRANCA

PINTURES PAPERS PINTATS
BELLES ARTS MARCS LAMINES
DIBUIX TECNIC

marimon

General Cortijo 8 Tel 8921268
VILAFRANCA DEL PENEDES

coses del penedès

Febrer:

Mes dels morts

Els antics fossars vilafranquins

Escriu: **JOSEP Me MASACHS**

Encara que el febrer tingui el caràcter universal, junt amb el carnaval del mes dedicat als que ens precediren en el món, aquesta vegada ens referirem al mateix en COSES DEL PENEDES, tractant concretament dels antics fossars vilafranquins i de la formació de l'actual cementiri, cosa gairebé desconeguda per a molta gent. Mercès a l'atenció del funcionari municipal senyor Joan A. Acero que ens ha deixat fullejar el llibre Registre de Sepultures existent a l'Arxiu de la casa de la Vila, amb les dades del qual hem pogut conèixer les dificultats que es presentaren i s'hagueren de resoldre pel seu definitiu establiment.

En el moment en què l'home intueix el cicle de la vida a la mort, amb les seves fases intermitges de creixement i reproducció, neix el que correntment se'n diu el culte als morts, vigent encara avui dia si bé en una forma més atenuada i disfraqada que en els primers segles de la humanitat.

Antigament hi havia un mes sencer, el febrer, dedicat als familiars difunts, en el que es feien junt a les tombes, diferents sacrificis d'animals domèstics com cavalls, vaques, xais, porcs, etc., part dels quals eren carbonitzats en grans fogueres i la restant consumida per la família, reunida al voltant de la tomba. Després del festí, que generalment sempre acabava en una indecent disbauxa, en el que tot era permès. D'aquí derivà el carnaval, que per aquest motiu sempre coincideix amb aquesta època de l'any, que al mateix temps és la de la prebrotació.

Hom creu que fou la gent vinguda d'Olèrdola que poblà la naixent vila de Vilafranca la que ens trasmeté l'antic costum d'enterrar els morts en la proximitat o dins dels temples. En efecte, d'Olèrdola dues necròpolis amb aquesta situació: la d'adults, en el recinte de l'església de Sant Miquel, i la dels albat, al pla dels infants, sota la protecció d'una capella, avui desapareguda, que sembla que estava dedicada a Santa Maria. Aquest cos-

tum, les arrels del qual hem de buscar-los en una supervivència preindo-europea, el trobem també en la Tarragona pagana, concretament en la necròpolis del segle I, localitzada en el lloc que ara ocupa la catedral catòlica, que en aquell temps hi havia el temple corinti del Déu Júpiter Ammon, de gran devoció a Tarragona.

Únicament un fet singular canvià, al segle IV, les preferències dels tarragonins. Ens referim al martiri del bisbe de la ciutat, Sant Fructuós, i dels diaques Sants Eulogi i Buguri, que enterrats, com indignes d'un lloc en la necròpolis de la ciutat, fora de les muralles, junt a la via Augusta, on ara hi ha situada la fàbrica de tabacs, foren l'atracció dels nous cristians, que desitjaven ésser enterrats com més a prop possible dels màrtirs, creant-se la necròpolis coneguda de Sant Fructuós.

Els vilafranquins, a falta de sants o màrtirs, escolliren els terrenys pròxims a les esglésies o convents, per les inhumacions dels familiars difunts, convertint el convent de frares menors o franciscans en el panteó de la noblesa de la comarca, amb la corresponent discriminació social d'estaments, pel que veiem que els nobles de més categoria tenen sepultura a l'altar major, mentre que els altres es distribueixen pels altars laterals o claustre del convent. Per als monjos i gent del poble hi ha reservat un fossar a l'hort conventual, concretament en el lloc que ara ocupa la cruïlla dels carrers de Sant Francesc i la Paloma, fossar que l'aixampla de la població en el segle XIX ha fet desaparèixer totalment. No obstant es conserven els nombrosos i artístics sepulcres de l'interior de l'església, entre els que cal destacar: l'urna d'alabastre de n'Huc de Cervelló, el sarcòfag de marbre de Bertran de Castellet i el gòtic de Boixadors, Cavaller de Montesa i senyor de Marmella, mort en 1341.

Contemporani de l'anterior és el fossar dels cavallers de Sant Joan de Jerusalem situat en terrenys de la Comanda de la plaça de Sant Joan. Era un fossar reduït ja que només s'hi podia enterrar als monjos i cavallers de l'ordre. Estava situat enfront mateix de la capella en terrenys de l'actual carrer de l'Indústria. En ser construïda l'actual reixa de ferro es trobaren les restes contingudes en les fosses i a l'interior de la capella una llosa cobreix els de Pere de Vilafranca i la seva muller Guillermina, carlans que foren de la vila.

Entre els segles XIII i XV, existí a la vila l'anomenat cementiri dels jueus. on eran inhumats tots els membres d'aquesta raça que habitaven el call vilafranquí. Després de la seva definitiva expulsió a finals del segle XV pels Reis Catòlics, desaparegué completament sense deixar el més petit rastre. Es creu que estava situat a la mà esquerra de la carretera de Sant Martí en un lloc no ben determinat.

A l'antic convent de Santa Clara, situat fora de les muralles de la vila, fundat per la reina Blanca de Nàpols al 1298, també hi havia un petit fossar

Pescados

MARIO POZZAN

Duque de la Victoria, 12
Teléfono 892 07 78
VILAFRANCA DEL PENEDÉS

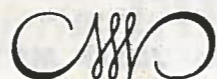
Encargue sus pescados personalmente o por teléfono, a

Pescados Mario Pozzan

GESTORIA ESCOLA XOFERS

OLIVELLA

ASSEGURANCES

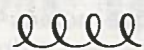

Rambla Nostra Senyora, 26
Telèfon 892 24 08
VILAFRANCA DEL PENEDÉS

HOTEL

PEDRO III EL GRANDE

Teléfonos 892 17 52 - 892 07 29 - 892 13 07
VILAFRANCA DEL PENEDÉS

Salones especiales para

- BANQUETES
- BODAS
- BAUTIZOS
- CONVENCIONES
- FIESTAS FAMILIARES

(Pidan presupuesto)

SERVICIO DE RESTAURANTE

**Atención !
Recuerden !...**

Artículos para regalo
MONSARRO

Listas de Boda
MONSARRO

Bolsas, Artículos viaje
MONSARRO

Confección y Coche-
citos para el bebé
MONSARRO

Armería y Deporte
MONSARRO

No olviden ! MONSARRO

Plaza Juan Álvarez, 4 VILAFRANCA

utilitzat especialment per la comunitat de clarisses i els seus veïns. Estava situat a l'horta del convent en el lloc ocupat actualment per algunes cases del carrer de Santa Clara, cruïlla amb el carrer del Cid.

També disposava de cementiri el suprimit convent de carmelites de clausura del carrer de la Font, si bé aquest era de l'exclusiu ús de la comunitat de monges carmelites calçades. Al produir-se l'enderroc definitiu en 1936, les restes que contenia foren traslladades a l'actual cementiri municipal.

En les obres efectuades a la capella de Sant Pelegrí, aparegueren algunes sepultures en forma de sista, que pel seu aspecte semblaven molt primitives, possiblement dels primers frares trinitaris fundadors de la capella, l'any 1334, com a nota curiosa cal destacar que una d'elles estava enllosada amb teules romanes, segurament procedents d'un casalot d'aquella època que existiria en la seva proximitat.

La utilització dels fossars eclesiàstics o conventuals fou tan intensa en el tres primers segles d'existència de Vilafranca i el creixement de la població tan important que aviat el municipi hagué de pensar en la creació d'un cementiri municipal.

De moment s'enterrà, conservant la tradició, en el terreny que ocupava l'hort de la procura del Reial Monestir de Montserrat al nord de la població, en el que avui és la plaça de Milà. Això seria cap l'any 1625, segons es pot veure en la llinda d'una porta tapiada.

En aquesta mateixa data es creu que s'acabaren els enterraments allí per traslladar-se als terrenys existents enfront de la basílica de Santa Maria, on també en el seu interior hi enterraven els gremis i inclús alguns particulars adinerats. Entre els edictes del govern i la passivitat dels ajuntaments, es produïen infinitat d'abusos que l'administració intentà paliar amb la Reial Cèdula de 3 d'abril de 1787, en la que estableix la forma en què cada municipi havia de construir el seu cementiri, per descomptat, fora de la població.

Una alegoria de la mort: Gravat d'una capçalera d'un romanço barceloní del segle XVIII. Col·lecció de l'autor.

En un continu estira i arronsa arribarem a la pesta de tifus que assolà el país en 1811, de la que no se'n salvà la nostra vila i no podent continuar enterrant les nombroses víctimes dins de la població, s'habilità un fossar al peu de la mun-

tanya de Sant Jaume, partida de les Saldoneres, a mitja hora de la vila, on foren sepultades les incomptables persones que moriren de la pesta. Recentment en una explotació d'argiles per una bòvila local han aparegut les restes dels inhumats en aquella època de pesta.

També es donà el cas que en una Festa Major del segle XVIII, mentre se celebrava el solemne ofici a Sant Fèlix, patró de la vila, davant el M. I. Ajuntament i devots assistents s'enterrava a un cafeter mort el dia anterior. Això feu que el consistori decidís acabar d'un cop i per sempre amb els enterraments dins la població i recolzant-se en la dita Reial Cèdula de 3 d'abril de 1787 i les circulars del Suprem Consell de Castella de 26 d'abril i 28 de juny de 1804 i d'altres que es publicaren en 1814 i 1816, acordés la construcció d'un cementiri municipal.

El cementiri actual de Vilafranca

Mentrestant l'Ajuntament rebia un comunicat del capità general de l'Exèrcit i Principat de Catalunya, que no admetia més dilacions, per això a partir d'aquella data, cada tres dies se li havia de comunicar l'estat dels treballs, paletes que hi treballaven i altres detalls d'interès, advertint que en el precís moment que estiguessin acabats els treballs, s'acabarien els enterraments dintre la població.

A pesar de tot, els vells costums, l'apatia de la gent i el poc interès de la població, no eren les més adients pels nobles propòsits de l'administració i fou precisa la intervenció formal de l'Església per aconseguir es trobés un lloc on construir el cementiri, senyalant en principi el terreny que havien ocupat la capella i convent de Santa Clara, fora de les muralles de la vila, però no massa lluny.

Mancava però el principal o siguin els cabals per a dur a terme l'obra, pel que s'interessà als senyors alodials, participants amb delmes sobre la població, als gremis i cofradies, senyalant-se finalment un arbitri sobre el consum de carn. Així i tot res no es pogué dur a terme, fins que a l'arribar a l'any 1820, segona època constitucional, continuant totalment paralitzada la qüestió del cementiri, al crear-se la Intendència de Policia es suscità de nou la seva construcció.

Llavors, segons consta en el llibre d'actes municipal, s'acordà no instal·lar-lo en els terrenys del convent de Santa Clara, com s'havia dit en un principi i sí comprar un jornal i mig de terra en un altre lloc que no afectés tant a l'aixampla de la vila, proposant-se l'hort del convent de Caputxins situat a la sortida de la població en el camí de Les Cabanyes, si bé s'hi oposaren els seus propietaris, els frares caputxins.

Continuà llavors la recerca de terrenys adients per a la instal·lació del cementiri municipal, cosa que anà lligada amb la situació política del país, com veurem en un pròxim article sobre aquest mateix tema.

Recordant un viatge...

(Acabament)

Londres. Charles Dickens va estimar i odiar aquesta capital. Per mitjà de llurs llibres ja la coneixia un xic. L'imatge de Londres té varies facetes com cara i creu d'una moneda. Chelsea. Centre bohemi, d'artistes, gent excèntrica que viu sense tradicions. Kensington, el barri de l'aristocràcia. Lacity és la més acaudalada de Londres. Fleet Street, lloc on s'editen els periòdics més importants. Picadilli Circus, Trafalgar Square, en son centre la columna de Nelson el gran navegant; un formiguer humà de totes races i rostres. Europeus, asiàtics, de color, es pot veure en aquest populós barri londinenc. Els més acusats contrastos dominen l'ambient d'aquesta gran orbe. Sense boira, el Tàmesis brilla espurnejat de foc, i les façanes semblen d'ivori...

Les cases del Parlament, Big-Ben, Església de Sta. Margarita, l'Abadia de Westminster, on han sigut coronats reis i reines, Catedral de Sant Pau, Palau de Buckingham i tants altres...

La verdor fina i retallada de la gespa de l'Hydepark convidava a descansar baix la sombra dels arbres frondosos i acollidors. A l'est de la ciutat, la Torre guarda gelosament les joies de la Corona. Quan vaig creuar la Porta del Traidors, de trista història, les immenses sales plenes d'armadures, la que portava Enric VIII, els llocs on foren decapitades reines i princeses, hom no pot deixar de sentir-se transportat a l'època, i quasi viure mentalment aquells instants terribles. El pont llevadiç, és una construcció gegantina, impressionant. L'autocar el creuà lleuger, segur, puis teniem un xòfer de primera classe.

Enclavat al cim d'un turó escarpat, el majestuós i altiu Castell de Windsor com un sentinella vigilant ens esguardava. A mesura que ens acostavem, podiem contemplar sa monumental mola perfilant-se de cara l'infinit, rodejat d'enfonsats precipicis. Nostra entrada fou per la porta d'Enric VIII, reconstruïda al 1510. La Capella de Sant Jordi, la Torre Rodona; és un castell immens, curull de bellesa. El relleu de la guardia es digne de presenciar. També és original, els corbs ocells que es passegen pels volts del castell i que tenen paga de funcionaris d'estat (es verídic).

París. Capital de França, inagotable font de somnis i bellesa. La Torre Eiffel de 300 m. enclavada a la riba esquerra del Sena. A són cim hom es sent extasiat. Una munió de petits punts negres es mouen continuament, vehicles, persones... El Sena serpenteja a sos peus com una estreta cinta de coure enmig dels ponts quasi invisibles... Contaré una anècdota que m'explicà el professor de francès quan estudiava, i que en vingué al pensament a dalt de la Torre. Un estranger de pas per París se li acostà un senyor molt educat incult, a l'estona de parlar-li li digué: Salti a baix o de lo contrari l'ajudo jo (es donà compte que no tenia a cap bé, naturalment) llavors amb tota serenitat li contestà: Jo sé quelcom més difícil, saltar de baix a dalt. El pobre, encara espera que pugui el desconegut...

Notre-Dame. La Sainte Chapelle. La monumental campana Emmanuella 15 Tm. de pes, durant la nit anomenada de Sant Bartolomé tocà hores i hores sense parar. Aquesta nit foren assassinats 10.000 persones. Davant es trobaren restes de murs romans i des d'allí començaren a comptar a partir del Km. O fins arribar a calcular els de les carreteres de França. (Ens contà això el guia).

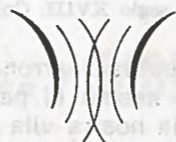
Els jardins de Luxemburgo, on hi ha el palau de Marie de Médicis, esposa d'Enric IV. Els camps Elysées. Teatre de l'Opéra, amb la cèlebre escultura de la dança tant bonica. Fontainebleau, Versailles, amb vestigis interessants de l'època napoleònica. Museu del Louvre, tresor de quadres immortals...

Adéu París... digué el poeta Samain:

Les palais et les tours sur le ciel étoilé
Découpent des profils de reve. Notre Dame
Se reflète, géante au miroir de mon ame,
et la Sainte Chapelle a l'air de s'envoler!!...

He gaudit plenament d'un magnífic viatge interessant, cultural i a la vegada distret, tot com un pomell de flors, cada una de diferents aromes. Guardarem crec jo, una recordança feliç de tot lo succeït, merçès a l'encert i direcció de la família Rosell que feu possible realitzar-lo

Carmen Jané

PINZELADES (1)

DES DE LA FINESTRA DE LA GRAN CLINICA

Escriu: *Ramona Via*

...les set del matí.

Enllà, marines. Ençà, l'arbre blanc que miralleja, les herbes verdes, la Gran Via, els arbres que la tracen i limiten, els vehicles que hi circulen (camions pujant i turismes baixant) i, emergint de la boira matinal grisa, teulades i bastides, ferram telegràfic, llums i senyals que van empalidint a mesura que el dia avança. Llums penjant dels cables i que ja no són llums, sinó objectes arrodonits blancs i negres que branden amb la brisa com els espantaocells dels camps de blat.

La ratlla blava del mar que comença a destacar-se entre la boira, els esquingos de la qual ja s'alterna amb les teulades industrials com suspeses entre el cel i el món.

I les persones. Persones que caminen ran dels marges i persones que corren entre el blat... algú es gronxa en el gronxador que penja de les branques de l'arbre blanc que encara miralleja.

...les vuit.

Sirenes de les fàbriques que xiulen perquè són les

vuit, l'hora punta de començar la tasca del matí.

Jo, en observació dintre la gran clínica, arran de la finestra que he obert, vaig respirant la brisa, el fresc embat de l'aire i escolto les sirenes.

I de sobte m'adono d'una onada de passos, de passos que s'acosten, ja que els sento més fort a cada instant. Són passos d'infermeres que vénen a la clínica. Vénen a rellevar-hi les altres infermeres, les que, tota la nit, tot treballant o en vetlla, prop de malalts, en veuen neguits, turments, sofrances, angoixes i esperances.

Passen les infermeres nient, parlant, menjant... Una llarga filera d'alegres noies joves. Dues fileres llargues de peus que van movent-se amb incansable ritme, de peus que van calçats amb mitjons i sabates (ja negres o bé blancs), uniforme específic. Damunt de peus i cames, veig robes que es belluguen, ben netes i planxades, de ratlles blanc i verd, de ratlles blanc i beix, de ratlles verd i blanc... I robes sense ratlles, que són blaves o blanques. Al cap, totes les noies porten còfies ben blanques. I van passant... I passen, i deixen pols de passos, i rastres de perfums: —sobretot de l'andada— i ressons de converses, i cristall de rialles. Duen impuls de vida.

Entraran en les sales on hi ha carns adormides, pansides o malaltes. Jo, gràcies a Déu, encara, no sóc cap carn d'aquestes. Jo, prop la finestra, feliç d'haver-la oberta, feliç de copsar vida, feliç doncs, d'adonar-me'n entre plors i somrisos, angoixa i esperança, entre frescors de brisa i blats que van movent-se, entre el cel i la terra, — una terra mullada que m'envia tendresa i verdor maragdalena i sentors de la indústria, i vehicles veloços i cel gris i cel blau...

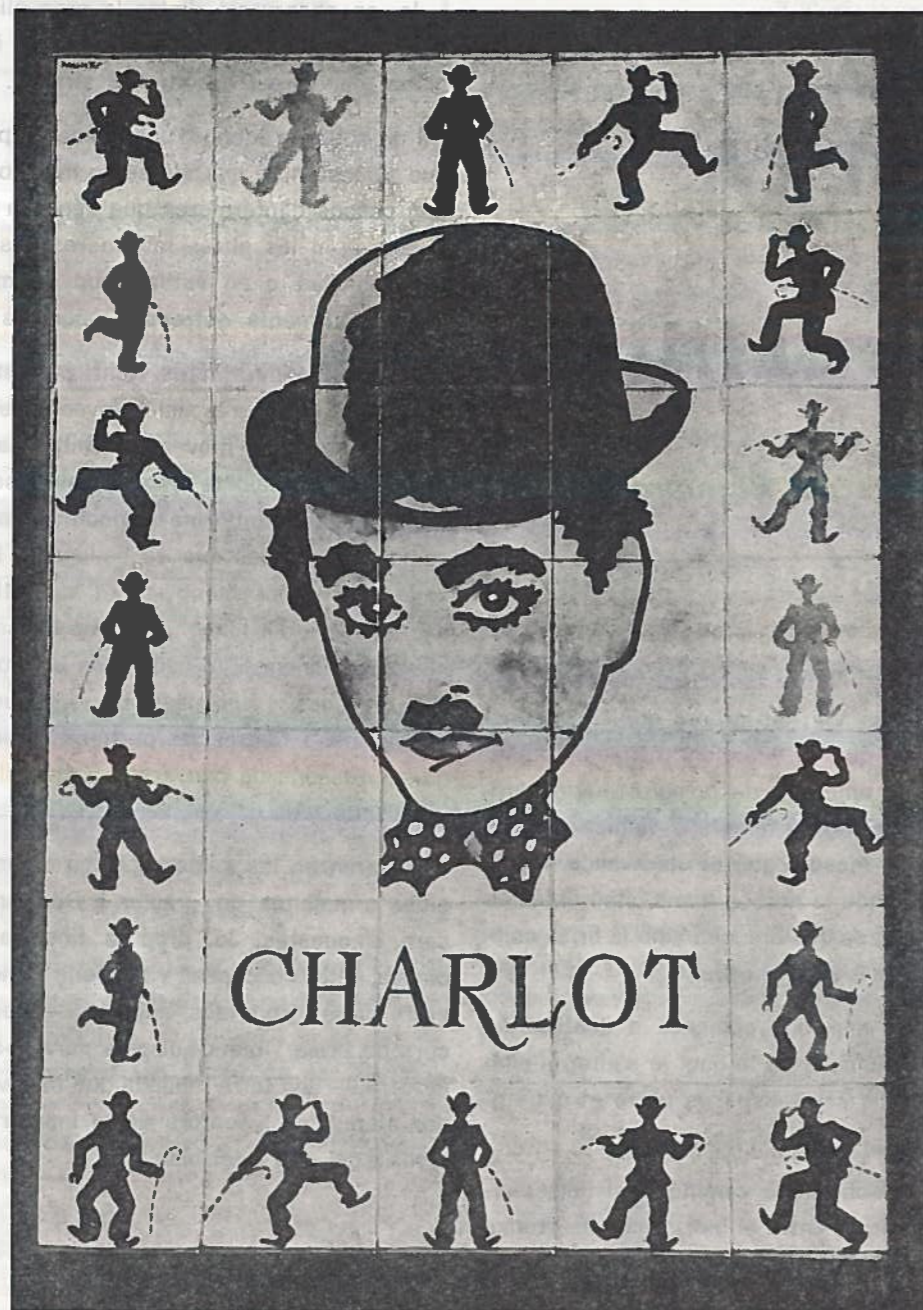
BANCA CATALANA

Voluntat de renovació i de servei.

Rbla. Nostra Senyora, 10

Telèfon 892 16 00

VILAFRANCA DEL PENEDES

CHARLOT, el vagabund universal

A bon segur que els lectors d'aquest Butlletí coneixen la notícia, airejada fa ja unes setmanes per tots els mitjans de comunicació. Charlie Chaplin, el geni del Cine, ha mort. Possible és també que la majoria hagi llegit els panegírics que la premsa tota ha dedicat a l'autor, director i actor de tants films inoblidables. Això fa més feixuga la nostra tasca car no voldríem semblar tornaveu de les lloances que tan merescudament han estat dedicades aquests dies a la semblança i obra de l'illustre finat.

Ens excusareu doncs si parlem més de la humanitat del gran còmic que de les seves genials produccions; en gran manera, aquestes són conseqüència d'aquella. Entre els molts valors positius que en vida acaparà l'home que avui plorem, ens quedem amb el seu profund coneixement del gènere humà i la comprensió que de la humanitat demostrà en cada un dels seus films.

Creà el seu propi personatge amb la vestimenta més contradictòria; sabates grans i capell petit; pantalons balders i americana estreta, a la vegada vagabund i poeta. Un vagabund humil, solitari i sempre enamorat que s'anomenà Charlot, fou pres-tament universal i sobreviurà llargament al seu creador.

Tant la comprensió de la naturalesa humana com la creació del personatge Charlot tenen la

seva arrel en els contactes que de petit tingué amb els espectes més humils, baixos i miserables de la vida; contactes amb els desheredats de la fortuna, amb els pàries i amb els famèlics. Orfe de pare als cinc anys i amb la seva mare malalta, sap el que són els hospicis, la fam i la misèria. És opinió d'alguns crítics cinematogràfics que sense la circumstància dels seus dies de lluita, Chaplin no hauria escalat les altures aconseguides. És possible. El cert és que el seu vagabund ha divertit i alleugerat el cor de milions de persones, proporcionant felicitat i alegria a mans plenes. Chaplin convertí l'infortuni, la desil·lusió i el sofriment en motius d'hilaritat. Les seves aventures ens el mostren en pugna amb els opressors, els durs de cor i els egoistes perquè conegué en ses pròpies carns l'opressió, la injustícia i la hipocresia del món que l'envoltava.

Decidit anti-bèl·lic, en una petita obra mestra, «Armas al hombro», ens dona un curs d'intenció satírica sobre la gran tragèdia de la guerra. Malgrat tot però, en la seva sàtira plena de crueltat no hi falta la forma humana d'un somriure.

Tan important historiador del cinema com Paul Rhotu ens fa notar que el film «Una mujer en París», estrenat l'any 1923, marcà la primera aparició d'Adolf Menjou en el paper d'home de món, suau, cínic i elegant que tantes voltes repetí guiat per altres directors. Doncs bé, ens diu Rotha que sota el geni rector de Chaplin, Menjou fou inimitable recreant la figura fascinant i atractiva del tenor-cavaller i que aquesta actuació no fou repetida per l'actor donat que els que el dirigiren posteriorment no eren poseïdors del coneixement de la personalitat humana que caracteritzà a Chaplin.

La recordança de la seva infància miserable el condicionà sempre i d'ella es nutrí per fer gran la figura del vagabund Charlot en films com «El chico», en el que, convertit per atzar en pare adoptiu d'un nen abandonat, l'instruirà en les arts de la picaresca; la mateixa picaresca que usà Chaplin en la seva infantesa per a poder seguir el seu camí per la vida.

Voluntàriament ens hem apartat dels grans temes que Chaplin portà a la pantalla, altres amb més autoritat han fet la seva glosa. Únicament volem destacar que l'impacte fou gran en tots ells i es conta que una acusada personalitat de Hollywood, el director Archie L. Mayo, demanà permís a Chaplin per imprimir el cèlebre discurs de «El Gran Dictador» per enviar-lo als seus parents i amics com a felicitació del Nadal.

CHARLIE CHAPLIN ha mort. Allà on reposi, serà sense dubte la figura central del Panteó de la mitologia moderna.

EXPOSICIÓ D'EN RAFEL RANIS

Durant les passades festes nadalenques, aquesta secció va presentar una magnífica exposició d'En Rafel Ranis, membre de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya.

La col·lecció d'obres, composta d'una temàtica i tècnica variadíssima, va entusiasmar al nombrós públic que va visitar-la, partint d'un autoretrat del millor i més fi humor, passant per uns paisatges, retrats, esportiu i nus.

Hem de destacar que per primera vegada, dintre les obres exposades, n'hi havia una vintena obtingudes per procediment del virat amb diferents tonalitats i colors, perfectament resoltes.

Només ens cal felicitar a l'autor per el seu intent y búsqueda de noves fórmules i també per la seva ben deixada presentació. Sens dubte una de les millors exposicions que hem tingut i que agraïm al seu autor.

CONCURS FOTOGRÀFIC

Aquesta secció convoca un nou concurs, en aquesta ocasió amb el tema «Construcció», en totes les seves manifestacions.

Les obres es poden presentar fins al proper dia 17 de març i hi haurà premis de 5.000, 4.000, 3.000, 2.000, 1.000 i 500 pessetes, per el primer al sisè premi respectivament, com així també trofeu a cada premi.

També hi haurà premis als tres primers concursans locals que no l'hagin obtingut en el nacional.

Aquest concurs està patrocinat per la Cooperativa Industrial Construccions Güell, dins els actes del seu desè aniversari de la fundació.

Les bases per aquest concurs poden sol·licitar-se a la secretaria del Casal o a la propia secció.

A l'encetar el nou any 1978, l'Agrupació Folklorica desitja a tots els seus associats i simpatitzants a la sardana, que el sigui ple de benaurances i nosaltres n'esperem amb delit una anyada pròdiga en ballades de sardanes i de sardanistes, que amb el seu concurs facin honor a la nostra dansa na-

cional i a la vegada hi aportin aquell matís de germanor i catalanitat.

Si bé la passada rifa de Nadal no ens ha favoregut en cap premi, ni tan sols dels petits com l'any anterior, no hi hem perdut res, doncs participem del reintegre de la «grossa».

Un altre any serà.

En commemoració al 32 aniversari de la fundació de la Folklorica el proper diumenge, dia 19 de març, a les 7 de la tarda, a la Rambla de Sant Francesc tindrà lloc una ballada de sardanes a cura de la Cobla Laietana.

El proppassat dia 20 de novembre de 1977 en el curs de la Festa de la Sardana, que tingué com escenari el Palau de la Música Catalana, de Barcelona, va tenir lloc la classificació definitiva de les sis sardanes seleccionades per aquesta edició dels premis Joaquim Serra, resultant guanyadora per una gran majoria de vots sobre les restants sardanes, la que portava per títol «El petit Oriol», de Josep Prenafeta, de Lleida.

Al nostre entendre, no es pot considerar just i equànim aquest veredictes per votació popular del públic assistent a l'acte per considerar que per fallar sobre un tema determinat s'hi ha d'entendre i estem plenament convençuts que la majoria d'aquell públic la seva preparació musical era més que insuficient per a votar la millor sardana del concurs. Tan sols els atreia el ritme més ballador que no pas el valor musical de la composició, desbaratant així l'obra que pels seus mèrits qualitius era mereixedora d'una classificació més destacada.

Una bona prova d'això, és que la sardana guanyadora del concurs obtingué 790 vots del total de 1.481, quan la sardana classificada a tercer lloc i a judici dels entesos, com la més completa de les sardanes classificades musicalment parlant, «A l'entorn de la Porxada», de Josep M.ª Ruera, n'obtingué 232.

Si per una banda són molt democràtics aquests veredictes populars per l'altra els seus resultats són poc justos i equitatius per estar mancats els seus votants generalment dels coneixements suficients i preparació musical que el cas exigeix.

Gairebé sempre, en els concursos que preval el vot popular no se sol fer justícia a la millor obra, pel fet que dintre el públic que es manifesta i emet el seu vot, hi són en minoria els entesos i preparats en la matèria objecte del concurs.

Al nostre criteri, el veredictes l'hauria de fer un jurat competent que en lloc de seleccionar les sardanes pel vot popular, aquesta selecció ja fos el veredictes definitiu i el dia de la presentació pública podria establir-se un únic premi extraordinari a la sardana elegida pel vot popular dels assistents a l'acte.

CASAL

Notícia

REUNIÓ ORDINÀRIA DEL CONSELL SUPERIOR DE LA SOCIETAT «LA PRINCIPAL» I ELECCIÓ PARCIAL DE CÀRRECS DIRECTIUS

A darrers del proper mes de març d'enguany, se celebrarà la reunió ordinària del Consell Superior de la nostra Societat, màxim òrgan de govern de la mateixa, donant acompliment al que percep-tuan els arts. 34 i 42 dels vigents Estatuts Socials. En la mateixa, es donarà compte de les activitats desenvolupades al llarg de l'any passat i es posarà a la consideració dels assembleïstes l'estat de comptes i també el pressupost per l'any actual. A l'ensem, es procedirà a elegir la meitat de càrrecs que componen la Junta Directiva. Els qui acaben el seu comés reglamentari (salvant que siguin reelegits) són els següents senyors:

En Jordi Badia i Via (Vice-President).

En Salvador Lluverol i Torernt (Vice-Secretari).

En Ramon Gusi i Masachs (Comptador).

En Magí Sol i Albiach (Vocal tercer).

Havent estat cursada a la Junta Directiva una proposta sobre la possible instal·lació d'un saló de bingo a la nostra Societat, es va convocar el passat dia 19 de gener reunió extraordinària del Consell Superior de la Societat, a fi d'exposar la proposta rebuda i en conseqüència prendre la decisió que fos més convenient.

Després d'un llarg diàleg sobre el cas en qüestió, es va passar a la votació secreta de tots els assistents. L'escrutini va donar el resultat de 22 SI i 15 NO. Davant el resultat es va creure que calia fer les gestions per a la seva instal·lació.

Secretaria

Relació dels nous socis ingressats a la nostra Societat en els mesos de novembre, desembre i gener:

Juan Bargués Queraltó

Froilán Campesino Soler

Jordi Gumà Rubio

Amador Rodríguez Arias

Juan Alemany Baqués

Guillem Sans Osete

José Antonio Colomer Blanch

José Bartolí Batet

Ginés Sans Martínez

Jaime Alemany Matas

Benito Martínez Mansilla

Basilio Sesma Peña

Salvador Bernáldez Calero

José Vidal Gené

Julio García Párraga

Jaime Alarcó Soria

Valentín Aguilar González

Enrique Durán Durán

Martín Escuder Arnabat

José Antonio Oliver Duque

Manuel Cerviño Vilas

Antonio Ribas Juliá

Pedro Arnán Rafols

Manuel Pérez Ordóñez

Juan Albert Grau Marlés

Juan Hill Güell

Magín Suriol Sala

Antonio Camacho Molina

Faustino Sánchez Ponce

Lorenzo Llenas Querol

Santiago Díaz Giralt

Francisco Forcada Cruset

Antonio Becerro Nieto

Francisco Arnabat Bertrán

Enrique Pallarés Mestres

Pedro Raventós Mata

Joaquín Sánchez García

José Otaí Marzal

José Manuel Pelayo Alonso

Manuel Domínguez Rubio

Salvador Domínguez Rubio

Juan Sabat Valls

Francisco Montaner Doménech

José Escofet Ferrando

Benigno Pena Ordóñez

Eduardo Torres Fernández

Juan Martí Doménech

Juan Bertrán Montané

Ramón Ferret Brunet

Antonio Vendrell Solé

José Rovira Rubio

Ernesto Esteve Esteve

Francisco Munné Guilera

José Gil Peña

Vicente Marcianes Lopera

José Cornellá Prats

Pascual León Fernández

Rafael Abella Querol

Luis Sabaté Rebull

Luis Raventós Vilapúa

Ramón Termens Parcerisas

José Badell Moreno

Ismael Carbó Sanz

Miguel Espín Navarro

Tomás Cantero Vandillo

Isaac Belmonte Martínez

Crispín Coral Bertrán

Juan de Dios Aceituno Moral

Pedro Morgades Gibert

Juan Ramon Molet Mestres

Javier Cambrónero Pallejá

Antonio Román Font

Jaime Carbonell Mañé

Juan Barbadillo Pañella
 Antonio Martí Galofré
 Ramón Cantero Vadillo
 Viliado González Mora
 Manuel Bonastre Bernadó
 Julio Garci-Nuño Martínez
 Jorge Bolet Cortadella
 Pedro Piñol Pulline
 Jorge Parellada Gallego
 José Antonio Ledesma Bueno
 Julio Monreal Jaques
 Emilio Córdoba Fuentes
 José Sala Bigaire
 Santiago Olivella Trías
 José Gramunt Pubill
 Pedro Carbó Cornellá
 José Planas Gustems
 Rafael Iniesta Zarza
 José Raventós Ortells
 Jacinto Brillo Rodríguez
 Jaime Queraltó Prado
 Miguel Almirall Calaf
 José Carbó Fontanals
 José Solé Blavi
 Fermín Vázquez Orellana
 Manuel Troyano Molina
 José M.ª Delriu Mestres
 Juan Viñals Vives
 Salvador Sabaté Montoliu
 Salvador Pérez Valverde
 Eudaldo Orriols Pujol
 José Ferré Gras
 Fidel Parente Longueira
 José M.ª Martí Cardús
 Luis Querol Armengol
 Albert Vives Tremps
 Juan Soler Vallés
 Miguel-Santiago Crespo Gavilanes
 Juan Ramón Saucedo Cañamero
 Alfredo Velasco Martínez
 Enrique Ventura Galimany
 Francisco Palacios García
 José Reyes García
 Jaime Romeu Rosell
 Pedro Gual Vila
 Manuel Torres Flores
 Tomás Rodríguez Marín
 Antonio Buenosvinos Rodríguez
 Carlos Escofet Ventura
 Jorge Batet Amat
 José Mitjans Benach
 Isidro Planas Esteve
 José M.ª Costa Icart
 José M.ª Camacho Cubas
 Pedro Santacana Llenas
 Javier Casanovas Miquel
 José M.ª Rahuert Hernández
 José Amela Bastida
 Juan Nadal Barceló
 Jaime Farré Mirabent

Cartes al Director

LA NOSTRA PISTA

Voldria i no sé pas com, sensibilitzar un xic als Casalistes, que portats per la monotonia o indiferència, s'obliden que tenim una Pista on s'hi fa esport.

Esport és igual a sacrifici, abnegació, dedicació, per trobar sols una satisfacció interna, el jugador al fer-ho, l'espectador al veure-ho, ja que el Casal és encar avui, un dels llocs on l'esport es pur amateur.

Hem d'estar contents i satisfets els Casalistes de tenir (permeteu-me l'expressió) la Catedral del Basquetbol de Vilafranca.

La família d'aquesta Secció es reparteixen els sacrificis, uns al practicar-ho, els altres en procurar que tot funcioni, ja que sense pessetes no es pot anar en lloc.

Les dificultats són grosses, un any darrera l'altre es fan més feixugues. Si tinguéssim de fer un diagnòstic (molt corrent en aquests temps) diríem que la Secció Esportiva del Casal està malalta, no per morir, ja que entre tots podríem fer que millorés, els remeis no són molt cars: Fer-se soci de la mateixa i que al mateix temps sortisin persones amb ganes de treballar fort per posar-se al front de la Junta.

Descoratjador és veure La Nostra Pista els diumenges al matí, a l'hora dels partits, resulta irònic veure que hi ha molta més gent de l'equip contrari que Casalistes, però sí que val la pena de veure com aquests aficionats es creixen per contrarrestar als contraris i en surten satisfets, ja que els nostres jugadors els fan passar un bon matí de Basquetbol, un bon consell és dir-vos que ho proveu, val la pena viure aquests matins.

També podem estar satisfets per l'enrenou de practicants que ens diferents fornades es van formant, per lo que no deixa d'ésser una garantia de continuïtat de la Secció.

No podem pas voler que emprés de 27 anys d'existència d'aquesta Secció, ara per falta de persones sacrificades en voler portar el timó s'hagi de perdre la mateixa.

Sols voldria que servis per quelcom tot lo que he explicat amb aquesta carta oberta als socis Casalistes.

Un soci

J. B. B.

EL SENYAL AL PIT

ANTONI ROVIRA i VIRGLI

I

Diputats de Catalunya,
 els de l'antic General,
 porteu en les cerimònies
 damunt del pit un senyal.

Amb orgull patri ho declaren
 els vells documents i escrits
 on rellú la frase sòbria:
 «duien lo senyal en pits».

En la vostra digna toga
 es destaca una gran creu;
 quan el poble se n'adona
 no se sent remor ni veu.

Senyal vermell de Sant Jordi,
 el senyal del Principat;
 en temps de pau o de guerra,
 símbol de la llibertat.

En les hores de revolta
 —el llevant contra el ponent—
 aquest senyal guspireja
 com un estel resplendent.

Si les quatre flames roges
 marquen l'ensenya reial,
 la creu de Sant Jordi mostra
 el poder del General.

Creu de llegenda i de glòria,
 creu vida dels combatents,
 és feta de la sang densa
 que raja dels pits valents.

II

President de Catalunya,
 el del novell General,
 com a lloc del teu suplici
 t'han triat un lloc ben alt.

No has volgut calçat que et privi
 de tocar el sagrat terror;
 no has volgut als ulls cap bena
 que te privi de veure'l bé.

Al castell de les tragèdies
 et dreces a peu descalç;
 petges la terra i la guaites
 entre clarors matinals.

L'oreig una veu et porta
 des de la plana de Vic,
 resso profund de la història,
 la veu d'un màrtir antic:

—No et maten per traïdor,
 ni tampoc per ser cap lladre;
 et maten perquè, com jo,
 has volgut lliure la Pàtria...

Trèmul, l'oficial mana
 fer foc. Oh, màxim dolor!
 —Per Catalunya— tu crides
 amb veu sense tremolor.

La descarga, impia,
 el teu cos ha foradat;
 les parpelles, piadoses,
 sobre els teus ulls s'ha tancat.

Per les ferides obertes
 la noble sang ha sortit.
 Sobre el cor, el tret de gràcia
 roba i carn ha envermellit.
 President, quan tu mories,
 duies el senyal al pit.

No hi ha res tan fecund en la història dels pobles,
 com la sang dels màrtirs.

Lluís Companys.

LA LENGUA CATALANA

AHIR, AVUI, DEMÀ

BREU SÍNTESI HISTÒRICA

Amb aquest butlletí iniciem la publicació d'una sèrie de treballs dedicats a fer conèixer i comentar els aspectes i les característiques més importants del nostre idioma, desconegudes per la majoria de nosaltres, a causa de la situació política dels últims quaranta anys.

En aquest primer, doncs, veurem, per sobre, un resum bàsic de la història de la llengua catalana, que ens permeti situar-la en el temps i donar-li la valoració, importància i dignitat que li corresponen.

1. NAIXEMENT

El nostre idioma, igual com el francès, l'italià o el castellà, és, bàsicament, el resultat de l'evolució de la llengua llatina que parlaven els romans que van dominar el nostre territori des del s. III a.C. fins al s. V de la nostra era. Lentament, doncs, aquell llatí que s'havia imposat, com a llengua de cultura superior, als parlars propis dels habitants autòctons durant els segles de la romanització, va anar transformant-se al nostre país en una nova llengua independent: la catalana.

Els canvis més radicals es degueren produir en els segles VII i VIII. Al s. XII apareixen ja els primers textos sencers escrits en la nostra llengua.

2. PERÍODE NACIONAL (ss. XIII/XV)

A l'Edat Mitjana, Catalunya, juntament amb les altres terres germanes que avui anomenem Països Catalans (País Valencià, Illes Balears i Pitjüses), i amb Aragó, formava un estat independent amb la seva pròpia cultura. En català, que era la llengua «oficial» es produeix, doncs, una rica literatura que arriba al seu punt culminant al segle XV.

Cal recordar d'aquest període el gran Ramon Llull (1235/1316), que va ser el primer autor europeu que va escriure obres filosòfiques en un idioma derivat del llatí.

3. DECADÈNCIA (ss. XVI/XVIII)

La «decadència» d'aquesta època es refereix a la gairebé nul·la creació de literatura culta en la nostra llengua, fet produït, entre molts altres factors, per la desaparició de la cort catalana, amb la unió matrimonial entre Ferran de Catalunya-Aragó i Isabel de Castella (els Reis Catòlics). Si bé aquesta unió no va afectar gens la sobirania de les nostres institucions polítiques, que continuaven actuant independentment de les de Castella, sí que la cort itinerant i castellanitzada va perdre tot el seu caràcter d'impulsora i promotora de la nostra literatura, que havia tingut abans de la dinastia dels Trastàmara.

La situació encara és agreujada, quan, amb motiu de la Guerra de Successió, el 1714, les nostres

terres són ocupades per les tropes de la monarquia borbònica que destrueix totes les nostres institucions i inicia un procés clar de castellanització lingüística.

Malgrat tot això, però, el poble no deixa de parlar mai la seva llengua.

4. RENAIXENÇA (ss. XIX/XX)

Al s. XIX, reaccionant contra l'estat de postració del nostre idioma a nivell oficial i en el camp cultural, es produeix un moviment de recuperació que, simbòlicament, se situa inicialment en el 1833, quan B. C. Aribau publica l'«Oda a la Pàtria». Amb empena creixent es reprèn la poesia, el teatre i la prosa; avancen els estudis filològics, i el 1907 és fundat per Prat de la Riba l'«Institut d'Estudis Catalans», on Pompeu Fabra realitza la seva extraordinària tasca de posar al dia la llengua del nostre país.

Tot aquest procés de recuperació arriba a bon punt l'any 1931 amb la proclamació de la II República espanyola i la restauració de la Generalitat, on el català recobra la condició de llengua oficial. El nostre govern autònom duu a terme una extensa política cultural, que potència de nou l'ús ple del català com a llengua literària i científica, al servei de la cultura universal.

5. GENOCIDI CULTURAL (1939/1975)

Amb la rebel·lió militar i la posterior dictadura del general Franco, el nostre país torna a perdre la seva autonomia i li és aplicat el que ha estat qualificat com «el genocidi cultural més injustificable i ignominiós de l'Europa contemporània». El nostre idioma és prohibit i perseguit, els nostres llibres són cremats i destruïts i les nostres institucions culturals incautades i clausurades.

El nostre poble, amb la seva formidable capacitat de resistència, no renuncia, però, a la seva llengua ni a la seva personalitat nacional. D'amagat, s'aprèn la gramàtica, la literatura i la història.

Progressivament avança la lluita contra la dictadura i la injustícia: el 1959 es produeix el moviment popular contra Galinsoga, director de «La Vanguardia» per les seves insultants declaracions contra els catalans; els anys 60 es van reprenent les edicions massives de llibres en català i neix la «nova cançó»; a partir de 1965 arrenca la campanya «Català a l'escola», van creixent els cursos de la nostra llengua i van sorgint arreu noves publicacions (TELE-ESTEL, ORIFLAMA, PRESENCIA, etc.). El moviment de recuperació nacional s'estén, imparable, per tot el nostre país.

Hem vist, doncs fins aquí, una ràpida perspectiva històrica de la llengua catalana. En el pròxim butlletí mirarem d'analitzar i comentar la situació actual.

Albert Bastardas

GRAN TEATRO DE LA SOCIEDAD LA PRINCIPAL

Domingo, 5 marzo 1978

Tarde, a las 6'30

Noche, a las 10'30

MANOLO ESCOBAR

en el SUPERESPECTACULO

SIGUIENDO MI CAMINO

con

PERLITA de HUELVA

Gran figura de la canción flamenca

y como artista invitado **JOSE LUIS CARBONELL "KIKO"**

Humorista cien por cien

Colaboración especial **BALLET ESPAÑOL ANTOLOGIA**
de MARIA DEL SOL y MARIO LA VEGA

Autorizado para todos los públicos

VENTA DE LOCALIDADES: Sres. Socios, Jueves día 2, de 8 a 9 noche en Secretaría

PÚBLICO EN GENERAL: Viernes día 3, de 8 a 9 noche, en taquillas

Sábado día 4, de 8 a 9 noche, en taquillas

Domingo día 5, a partir de las 5 de la tarde

SESIONES ESPECIALES DE CINE

Días: 8, 9, 10 y 11 de marzo

MIÉRCOLES, JUEVES, VIERNES - Noches, a las 10

SÁBADO - Tarde, continúa de 5'45 a 9, y noche, a las 10

DELICIAS TURCAS

Rigurosamente para mayores de 18 años

PROGRAMACIÓ CINEMA MES DE MARÇ

DILLUNS, dia 27 - Sessió contínua des de les quatre tarda
DIMECRES, 1, 15, 22 i 29 - Nits, a tres quarts de nou (Srs. Socis entrada lliure)
DIJOURS, dia 23 - Sessió contínua des de les quatre tarda
DIVENDRES, 24 - Sessió contínua des de les quatre tarda
DISSABTES, 4, 18 i 25 - Sessió contínua des de tres quarts de sis (socis lliure)
DIUMENGES, 12 i 19 - Sessió contínua des de les quatre tarda
i dia 26, contínua de quatre tarda a les nou

SESSIONS ESPECIALS

Dies, 8, 9, 10 i 11

DIMECRES, DIJOURS i DIVENDRES - Nits a les deu
DISSABTE - Tarda, contínua de tres quarts de sis a les nou - Nit, a les deu

DELICIAS TURCAS
...tras los placeres sin limite
y los excesos sin freno.

MONIQUE VAN DE VEN
Y
RUTGER HAUER
TONNY HUURDEMAN · WIM VAN DEN BRINK
HANS BOSKAMP
COLOR
Director
PAUL VERHOEVEN
COLUMBIA PICTURES

ACABA DE UN SOLO
GOLPE CON LOS
MITOS Y
TRADICIONES DE
LA BURGUESIA. JANO.

SUEVIA FILMS

MATINALS INFANTILS: DIUMENGES, 12, 19 i 26 - A un quart d'una

BALL

Dia 26, DIUMENGE DE PASQUA Nit, a les onze

Ball de Societat

Conjunt "TELSTAR"

PROYECTA

Y

PRESUPUESTA

SIN

CARGO

NI

COMPROMISO

Gran surtido en
DORMITORIOS

en todos los estilos

MUEBLES

ALMACENES

EL REMATE

CLASES ESPECIALES PARA SEÑORITAS
CARNETS DE A1 - A2 - B - C - D y E

LA ÚNICA DEDICADA
EXCLUSIVAMENTE A LA
ENSEÑANZA DE LA CONDUCCIÓN

Avenida Generalísimo, 66

MONJOS DEL PENEDES

Tossa de Mar, 20, letra H - ☎ 892 17 98

VILAFRANCA DEL PENEDES

Mundial de Fútbol 1978

Vea los partidos a todo color
con

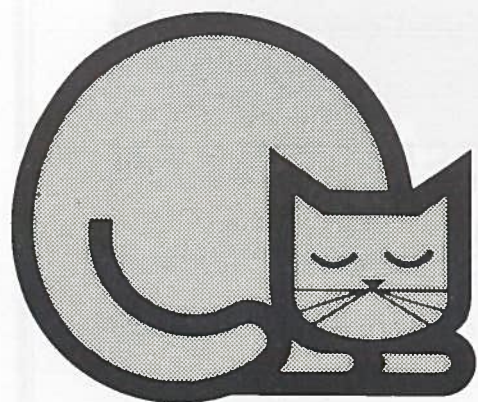
TV TELEFUNKEN PAL COLOR

Distribuidor exclusivo TELEFUNKEN
para Vilafranca y Comarca

BAGES RADIO

José Antonio, 40
VILAFRANCA DEL PENEDES

EL
JARDI
A
CASA

COMELUS

Caixa d'Estalvis del Penedès

**OBSEQUIA AMB DECORATIVES PLANTES
PER A LA LLAR DEL 27 FEBRER AL 4 MARÇ 1978**